

– Нека бъдат щастливи и ако даде бог – всичко да се промени към по-добро.

Като чуло това от устата на тъста си, момчето се засрамило от недъгавия си образ, станало и избягало от двореца с едничката мисъл да сложи край на живота си. Дълго се лутало обезсърчено насам-натам и стигнало до едно дърво, на което били кацнали два гарвана и си приказвали:

– Накъде си полетял, приятелю. И защо си толкова загрижен? – попитал единият гарван.

– Ех, скъпи мой, проклети да са ловците с тяхното ловуване и с техните стрелби! Улучиха чедото ми и то вече нищо не вижда.

– Не се кахъри и ме чуй. Наблизо извира жива вода, има-няма – трийсетина разкрача оттук. Да знаеш, че ако някой натопи пръсти в тая вода и после си обърше очите, проглежда отново, а очите му стават по-хубави и по-зорки отпреди.

Заслушал се Януш. Другият гарван рекъл:

– Бързай, приятелю. Наслука! Много здраве и щастие на сина ти!

– Сполай ти, приятелю!

Гарваните литнали, а момчето изведнъж дочуло шум от бликаща вода. Запътило се нататък и усетило, че наблизо се плискат вълни. „О, гарванът каза истината – помислил Януш, – ако е рекъл господ, ще стигна до живата вода“. Оставало му да направи още три крачки, но...

Но какво правела принцесата през това време? Тя се разтревожила, че Януш изчезнал и толкова време не се връща.

– Къде е мъж ми? Накъде тръгна? – разпитвала тя и се завтекла да го търси.